Nr. 10 Oktober 2026
64e jaar

De Gids van het Rijk der Gerechtigheid

Verschijnt in zeven talen: Frans, Duits, Engels, Spaans, Italiaans en Nederlands

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad voor het morele en sociale herstel

Stichter: F.L.A. FREYTAG

Losse nummers . . . . € 0.20
Jaarabonnement . . . € 2.40
IBAN BE35 0688 9972 4537

Welk kruis dragen wij?

De waarheid van het Evangelie stelt ons in staat onszelf te leren kennen, de egoïstische neigingen die in ons hart zijn te onderkennen, aangezien wij allen in schijnheiligheid en veinzerij opgevoed werden. De mensen hebben namelijk de gewoonte een façade te tonen, die helemaal niet overeenkomt met hun echte gevoelens. Daarom is het nodig dat de waarheid ons komt verlichten en dat er beproevingen komen om ons terecht te wijzen en ons bewust te maken van onze werkelijke toestand. Veel mensen houden niet van beproevingen. Ze willen niet van karakter veranderen en houden er niet van echte kinderen van God te worden, hoewel ze de naam van God voortdurend in de mond hebben. Zoals de apostel Paulus zegt, is Jezus Christus ons gegeven om ons rechtvaardiging, wijsheid en ook verlossing te brengen. Door de bewonderenswaardige wegen precies te volgen, die uitgestippeld zijn door de Heer, kunnen we tot een volledige verandering van gevoelens komen. Daarvoor zijn goede wil en volgzaamheid vereist.

Als we onze dierbare Verlosser vergelijken met de paus, kunnen we ons rekenschap geven van hun volledige verschil van mentaliteit. De paus draagt op zijn borst een gouden kruis ingelegd met diamanten. Hij draagt het voortdurend; maar hij draagt het kruis van Christus niet in zijn hart, want het merendeel van de prelaten zou hem onmiddellijk in de steek laten. Als hij onze geliefde Verlosser zou volgen, zou hij ook bestreden en verworpen worden. Dat is ook een beetje onze toestand. Als wij midden in Babylon komen en daar het goede nieuws van het Koninkrijk brengen, toont het zijn mentaliteit en bestrijdt ons, zoals vroeger de religieuze mensen onze dierbare Verlosser bestreden. Babylon ergert zich aan de waarheid, die het niet wil naleven. Op die manier werd onze dierbare Verlosser behandeld. Er is over hem gezegd: "Hij is onder de zijnen gekomen en de zijnen hebben hem niet ontvangen."

De wegen van God worden dus in het algemeen niet aanvaard door de mensen. Tijdens de hemelse roeping volgde alleen een handvol echte ingewijden ze. Wij kunnen onszelf de vraag stellen: volgen we ja of neen de weg van het offer? Gedwee en nederig, dragen wij het kruis van Christus op praktische wijze en niet zoals de prelaten die het geborduurd dragen op een soort overgooier waarmee ze zich kleden. Het kruis van Christus waarachtig dragen is iets heel anders. Dat heeft niets te maken met uiterlijk vertoon. Het is een kracht die op ons hart werkt. Deze kracht bevrijdt ons volledig van onszelf en geeft ons de macht om onze naaste te verlossen. Er is niets heilzamer en radicaler om zich van zijn egoïsme te ontdoen dan het kruis van Christus te dragen. Dat betekent aan zichzelf verzaken, de tekortkomingen die we waarnemen bedekken, wat de Heer ons toevertrouwt in dienst van de gemeenschap stellen en de goddelijke welwillendheid met anderen delen.

Een trouwe discipel heeft een onbegrensd vertrouwen in de Heer; hij heeft geen ander plan dan de wil te volbrengen van Diegene die hem tot zijn wonderbare licht heeft geroepen om zo aan de vestiging van het Rijk der Gerechtigheid op aarde mee te werken. Egoïsme is dan verplicht te verdwijnen, aangezien wij, zodra men ons kwaad berokkent, met het goede reageren en trachten zegen te brengen aan de zuchtende en stervende mensheid. We gaan zo ver dat we zelfs trachten onze vijanden en degenen die ons haten, te zegenen, door voor hen te bidden. Er blijft dan geen plaats meer over voor egoïsme.

Daarvoor moeten we natuurlijk profiteren van de hulp en de bijstand van onze dierbare Verlosser. Hij is allereerst een rechtvaardiging voor ons. Hij bedekt al onze tekortkomingen en onze armzaligheden. Jezus Christus is voor ons ook een heiliging, omdat wij, als wij voortdurend bedekt willen worden, de heiliging moeten verwezenlijken. Als wij niet proberen ons te heiligen, verdwijnt de rechtvaardiging, omdat ze niet voor diegenen is die deze weg niet willen volgen. De apostel Petrus toont het ons, wanneer hij spreekt over hen die de rechte weg willen volgen, de waarheid willen naleven en de broederlijke liefde, de echte gerechtigheid verwerven. Hij zegt dat degene in wie deze dingen niet zijn, de reiniging van zijn vroegere zonden heeft vergeten. Alleen als we de bedoeling hebben deze wedloop te lopen, wordt de rechtvaardiging van Christus ons gegeven. Het is niet met uiterlijk vertoon, maar met het doel het goddelijke programma te mogen verwezenlijken, dat wil zeggen wat wij de verandering van karakter, heiliging of ook altruïsme noemen.

Als er in gewone taal over gepraat wordt, wordt het begrijpelijker en wordt het beter opgenomen. Het woord heiliging wordt door de mensen niet begrepen. Het is omgeven met een soort mysterie dat belet het te zien in het ware licht. Achter dat mysticisme verschuilt de godsdienst zich en kan de dingen niet verwezenlijken zoals de Heer ze ons toonde, en zo nooit tot de kern van de zaak komen. Wanneer het mysticisme opzijgezet wordt en men zich tegenover de verandering van karakter bevindt, dan is dat geheel praktisch. Het toneel spelen wordt opzijgeschoven, het programma kan beschouwd worden in zijn volle duidelijkheid en waarheid. Er is geen schaduw of mist meer, alles is helder en klaar. Heiliging is dus het veranderen van gevoelens en niets anders. Door deze weg oprecht voort te zetten, wordt men tenslotte van zijn oude mentaliteit verlost.

Ons organisme is zo gemaakt dat het ons niet mogelijk is ons te onttrekken aan de wet van de gelijkwaardigheid, die blijft automatisch. Ons organisme is als een kasboek waarin alles genoteerd wordt, zowel de uitgaven als de inkomsten. Wie al bepaalde lichamelijke zwakheden heeft, voelt zich terechtgewezen bij de kleinste zijsprong; hij raakt buiten adem en weet dadelijk waar hij zich aan te houden heeft. Zij die lichamelijk sterker zijn, kunnen zich allerlei bokkensprongen permitteren zonder dat een tekortkoming dadelijk blijkt; maar dat laat toch sporen achter en het moment komt, als ze geen inspanning hebben gedaan om te veranderen, dat de hele rekening hun ineens gepresenteerd wordt. Zij zijn dan niet in staat die te betalen, omdat zij veel uitgaven en zeer weinig inkomsten boekten. Het is dus vereist verstandig te handelen, naar de waardevolle lessen die ons door de waarheid gegeven worden. We moeten eraan wennen aan onszelf te verzaken, zodat we altijd kunnen zeggen: "Ik kom, o God, om Uw Wil te doen, Uw Wet is in het diepst van mijn hart."

We zouden altijd moeten toestemmen ons te laten snoeien en gelukkig te zijn met alles wat zich voordoet om ons in onze strijd te stimuleren, zelfs als het zeer gevoelige beproevingen zijn. Onze ijver voor de goddelijke wegen zou dan ook veel intenser moeten zijn. Als wij zo voortgaan, kunnen we van overwinning, zegen en geestdrift spreken, omdat de Heer ons zijn volle goedkeuring kan geven en ons met de kracht van zijn genade en zijn geest kan begunstigen. Dit alles, niet om ons eigenbelang te dienen, maar om het te gebruiken ten bate van de gemeenschap en om het Koninkrijk van God te vestigen.

Dat wonderbaarlijke programma is natuurlijk vlug uitgelegd, maar om het na te leven is een waarachtig geloof vereist. Wat belet ons de sublieme wet van het altruïsme, nageleefd door onze dierbare Verlosser, te volgen? Dat is ons egoïsme, dat sterke wortels in ons heeft geschoten. Om ons ervan te ontdoen, moet

Alles werkt samen voor het goede

Al op zeer jonge leeftijd voelde Mathilda zich aangetrokken tot de goddelijke dingen. Na haar eerste communie, toen de pastoor haar goede gezindheid zag, vroeg hij haar om voor de kinderen in de kerk te zorgen en hun zondagsschoollerares te worden. Het was een grote vreugde voor Mathilda om, naar haar begrip, de verhalen van de verschillende bijbelse personages uit te leggen, die van Jozef in het bijzonder, en ook het leven van onze geliefde Heiland.

Al op zeer jonge leeftijd verloor Mathilda haar vader, waardoor ze gedwongen werd een baan te vinden om de kost te verdienen. Ze besloot het vak van linnenmeisje te leren, maar na acht dagen werken werd ze ziek en de geraadpleegde arts adviseerde haar om een baan in de open lucht te nemen. Ze was dus een tijdje zonder vaste baan.

Op 18-jarige leeftijd deed zich een omstandigheid voor, waardoor ze voelde wat haar roeping was. Haar moeder zorgde voor een zieke tante en kon dat niet langer doen, omdat ze thuis haar eigen werk had. Mathilda besloot deze tante de zorg te geven die ze nodig had. Ze bleef tot deze overleed bij haar thuis. Dit opende nieuwe horizonten voor haar, omdat het beroep van verpleegster haar erg interesseerde en ze zich met veel plezier wijdde aan de mensen om haar heen. Daarna ging ze, vanwege haar zwakke gezondheid, naar een klein bergstadje, waar ze als helpster in een kliniek werkte. De arts in deze kliniek was erg vriendelijk. Mathilda leerde van hem veel dingen over de zorg voor de zieken. Deze roeping deed haar enorm veel plezier, vanwege de vele mogelijkheden die ze had om zich aan de zieken te wijden, hen met zorg te omringen, hen te troosten. De menselijke ellende die ze van zo dichtbij zag, zette haar veel aan het denken. Ze dacht vaak: alles wat ik kan doen is slechts een druppel in de oceaan van het lijden dat in deze arme wereld bestaat. Maar uiteindelijk troost en helpt deze druppel sommigen van deze arme onterfden van het leven.

Mathilda besloot daarom verpleegster te worden. Ze veranderde van kliniek, om zoveel mogelijk te leren op het gebied van patiëntenzorg, en verbleef drie en een half jaar in een nieuwe instelling. Daarna zorgde ze ook voor zieke kinderen en was ze verantwoordelijk voor de introductie van slaapzalen voor kinderen. Haar vreugde was enorm bij het zorgen voor deze kleine patiënten; ze wijdde zich met heel haar ziel aan hen en veel van deze kinderen raakten aan haar gehecht.

Mathilda, met haar grote, edelmoedige en zeer gevoelige hart begreep steeds beter, dat er naast lichamelijke zorg ook geestelijke zorg geboden moest worden. Ze was ook geinteresseerd in de morele moeilijkheden van degenen voor wie ze zorgde, ze probeerde hen te troosten, hen hoop te geven, hen te bemoedigen, want velen wanhoopten aan hun situatie en hadden een diepe droefheid in hun hart.

Mathilda bracht daarna enige tijd bij haar familie, om even later weer in een andere bergkliniek als verpleegster te werken. Daar bleef ze vier jaar. Om de zieken een beetje vreugde en troost te brengen, organiseerde ze op zondag kleine concerten, met liedjes en muziek, waarbij ze hulp kreeg van de minst zieke patiëntjes.

Deze baan als verpleegkundige vond ze steeds leuker. Omdat het haar verlangen was om zo veel mogelijk goed te doen aan de zieken die zij verzorgde, studeerde ze vijf jaar in een instituut in Bethanië om zich te ontwikkelen in het in praktijk brengen van haar roeping. Toen Mathilda moeilijkheden kreeg met enkele verpleegsters, achtte ze het beter dit instituut te verlaten, tot grote spijt van de directeur. Maar ze voelde dat

de kracht van God in ons werken. De apostel Paulus spande zich in om dat glorierijke programma na te leven, hij zei: "Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop beëindigd en het geloof behouden." Hij kon ook zeggen: "Het bewijs van mijn apostolaat is mijn zachtmoedigheid."

Het is zeker dat de apostel Paulus, hard als hij was, talrijke belevenissen mee moest maken om zijn mentaliteit te veranderen. Hij was ten zeerste godsdienstig, aangezien hij de kerk van God vervolgde om een godsdienstige beweegreden. De religiositeit had diepe sporen in zijn hart nagelaten en hem verschrikkelijk verhard. Hij woonde de doodstraf van Stefanus bij en zag dat hij gestenigd werd wegens zijn wonderbaarlijke geloof en zijn onwankelbare vertrouwen in Hem die trouw is en die de beloften deed.

De Schrift zegt ons dat zonder heiliging niemand de Heer zal zien. Ze zegt ons ook: "Gelukkig de reinen van hart, want zij zullen God zien." Degenen die een onrein hart hebben, zullen Hem niet zien, zelfs niet als zij uiterst godsdienstig zijn. Wie zijn hart niet reinigt, kan het geloof niet hebben. Hij kan dus geen contact met God hebben; hij kan het visioen van het Koninkrijk van God niet zien en eraan werken. Het goddelijke programma moet nageleefd worden, door de wegen van onze dierbare Verlosser te volgen. In deze richting is het niet mogelijk zich te vergissen.

Het is dus moeilijk de mensheid te veranderen, maar dat zal gebeuren door de almacht van de goddelijke genade. Er was alleen sprake van tijdens de hemelse roeping van een kleine kudde, die ertoe uitgenodigd werd onze dierbare Verlosser te volgen in zijn offer ten voordele van de mensen. Velen werden geroepen, maar weinigen werden uitverkoren, omdat slechts een klein aantal de weg volgzaam en nederig volgde en tot verandering van karakter kon komen, tot 100 % altruisme dat hen in staat stelde hun leven met vreugde te geven voor de redding van de mensheid.

Als het visioen van het Koninkrijk Gods ons duidelijk voor ogen staat, kunnen we gemakkelijk het goddelijke programma naleven. Daarvoor moeten we de wegen van de Heer oprecht volgen. Als we ons met theorie tevredenstellen, is er in ons geen geestelijk leven en dat is onontbeerlijk opdat onze getuigenis een goddelijke kracht van heeft. Zoals de apostel Paulus ons zegt, moeten we ons niet schamen voor het evangelie van Christus, omdat het een kracht van God is. Het is tot onze beschikking gesteld opdat wij de dragers kunnen zijn van de zegen ten voordele van de zuchtende en stervende mensheid, die de openbaring van de kinderen van God verwacht. Het komt erop aan ons gedwee te laten leiden door de vriendelijke hand van de Heer, opdat hij ons kan gebruiken om zijn Koninkrijk op aarde te vestigen en de mensen gelukkig te maken door kennis van het karakter van de Almachtige. In Hem is niets godsdienstigs, hards of ontoegeeflijks. Hij is de God van alle ontferming die niet aarzelde Zijn Zoon te geven tot heil van alle mensen om de komst van het Koninkrijk van God mogelijk te maken.

Kernwapens Productie hervatten

De huidige toestand van gewapende conflicten heeft staten ertoe aangezet hun defensiebudget te herzien. Daarnaast is er een zorgwekkende factor, namelijk dat New Start, het laatste verdrag tot beperking van de strategische nucleaire wapens tussen de Verenigde Staten en Rusland, op 5 februari 2026 is verlopen. De tekst die we hier reproduceren is een samenvatting van een artikel dat op 6 februari 2026 werd gepubliceerd in de krant *Tribune de Genève*, waarin de mogelijke gevolgen van de huidige situatie worden uitgelegd.

Het aflopen van het verdrag New Start, dat vroeg op donderdagochtend plaatsvond, markeert het einde van elke overeenkomst tussen Washington en Moskou om hun nucleaire arsenalen onder controle te houden — een situatie die sinds de jaren zeventig niet meer is gezien. Voor veel experts vergroot deze verdwijning onmiddellijk de risico's voor de wereldwijde veiligheid.

Melissa Parke, directeur van ICAN (Campagne voor de Afschaffing van Kernwapens) in Genève, benadrukt de ernst van het moment: de Verenigde Staten en Rusland bezitten samen bijna 87 % van de wereldwijd aanwezige atoomwapens. Volgens haar is de mogelijkheid van een nieuwe wapenwedloop nog nooit zo dichtbij geweest. Er wordt ook aan herinnerd, dat er geen besprekingen gaande zijn om dit verdrag te vervangen, wat een historische breuk vormt.

Toen het in 2010 werd ondertekend, vereiste New Start dat de twee machten niet meer dan 1550 inzetbare kernkoppen, 700 leveringsvoertuigen en 800 lanceerinrichtingen mochten hebben. Ook voorzag het in strikte controlemechanismen: regelmatige uitwisseling van informatie, melding van strategische bewegingen en verrassingsinspecties. Deze maatregelen hebben bijgedragen aan een spectaculaire vermindering van het aantal kernwapens in de wereld, van ongeveer 70 400 in 1986 tot ongeveer 12 500 nu, verspreid over negen landen.

Maar deze beweging tot ontwapening is omgekeerd. In 2023 maakte Vladimir Poetin, in samenhang met de oorlog in Oekraïne, een einde aan gegevensuitwisseling en blokkeerde hij de inspecties. Donald Trump bagatelliseerde op zijn beurt het belang van de overeenkomst en zegt dat er over een voordeliger tekst onderhandeld zou kunnen worden – een tekst waarvan hij vindt dat die ook China zou moeten omvatten. Beijing, wiens arsenaal in vijf jaar is verdubbeld, weigert om ook maar iets te beperken.

Voor Karim Haggag, directeur van SIPRI (Stockholm, internationaal instituut voor onderzoek naar bewapening, geweld, wapenbeheersing en ontwapening voor vrede) komt Donald Trumps sterk persoonlijke aanpak niet overeen met de lange en complexe onderhandelingen die nodig zijn om tot een solide overeenkomst over wapenbeheersing te komen. Hij voorziet een wereld waarin kernwapens talrijker zullen zijn, vooral vanwege de groeiende betrokkenheid van China.

Paul van Hooft van het RAND Europe Centre neemt een meer genuanceerde houding aan. Volgens hem geeft het einde van New Start een zorgwekkend signaal af, maar hoeft het niet onmiddellijk een wapenwedloop uit te lokken die vergelijkbaar is met die van de Koude Oorlog. Beide landen zouden moeten proberen om een te snelle escalatie te vermijden. Maar het gebrek aan transparantie maakt het strategische klimaat echter onstabieler, waardoor het risico op vergissingen in het waarderen van elkaar toeneemt.

Ten slotte zou deze onzekerheid ertoe kunnen leiden dat sommige niet-kernwapenstaten hun non-proliferatieverplichtingen herzien. In landen als Polen, Japan en Zuid-Korea is het debat over de verwerving van kernwapens al begonnen.

Het is belangrijk op te merken dat hoewel het New Start verdrag voor de controle over kernwapens is verlopen en niet is vervangen, dat akkoord, TND, uit 1970 nog steeds van kracht is. Hoewel het New Start verdrag een bilateraal verdrag was tussen de Verenigde Staten en Rusland dat alleen hun ingezette strategische kernwapens beperkte, is TND een wereldwijd verdrag dat tot doel heeft de verspreiding van kernwapens te voorkomen en een kader te bieden voor ontwapening. De vraag is of de ontwapeningsclausule in dat verdrag nog steeds door Rusland en de Verenigde Staten zal worden gerespecteerd, ook al is de New Start net verlopen. Dit is waar internationale veiligheidsexperts bang voor zijn.

Met het verlopen van New Start verdwijnen de verificatiemechanismen die het oplegde, waaronder de regelmatige uitwisseling van gegevens en de verplichting om inspecties op zeer korte termijn te accepteren. Daardoor is het niet langer duidelijk hoeveel kernwapens Rusland en de VS hebben.

Albert Einstein was zich bewust van de rampzalige gevolgen van het atoom wanneer het voor militaire doeleinden wordt gebruikt. Na de aanslagen in Hiroshima en Nagasaki zei hij: "Als ik had geweten dat de Duitsers er niet in zouden slagen een atoombom te produceren, had ik nooit een vinger uitgestoken." "De ontketende kracht van het atoom heeft alles veranderd behalve de manier waarop we denken." "De enige redding voor de beschaving en voor de mensheid ligt in de oprichting van een wereldregering." Hij zei ook dat een nucleaire oorlog de beschaving zou vernietigen.

Het is betreurenswaardig te vermelden dat grote geesten hebben gewerkt aan het produceren van dergelijke wapens om zoveel mogelijk schade toe te brengen aan bevolkingen die hun vaak niets hebben gedaan. Het is inderdaad onder de machtige kracht van Gods tegenstander, Satan, dat mensen momenteel zulke gruwelen begaan; terwijl onze dierbare Verlosser, de edelste van de mensen, degenen die naar hem luisterden had aanbevolen elkaar lief te hebben. En juist in landen die zichzelf christelijk noemen zijn zulke excessen toegelaten.

Er zal gemakkelijk gezegd worden, dat deze wapens zijn gebouwd om andere landen af te schrikken. Maar het gevaar is heel reëel, dat iemand een explosie veroorzaakt. Als we denken aan de rampen die plaatsvonden in Hiroshima (140 000 doden) en Nagasaki (70 000 doden) en als we weten dat een gemiddelde kernkop vandaag minstens 15 keer meer energie vrijgeeft dan de bom die op deze twee steden werd gegooid, krijgen we een klein idee van de gevolgen van hun gebruik.

Aan de andere kant, welke fortuinen zijn er niet uitgegeven aan het verkrijgen van een arsenaal aan kernkoppen. Een enkele kernkop kost tussen de 10 en 50 miljoen Amerikaanse dollar. Wat had er met al dat geld kunnen worden gedaan!

Gelukkig weten we dat de dagen van nood die naderen, zullen worden verkort. Anders zou geen vlees gered worden, vertelt de Schrift ons. Wij weten integendeel, en dat is onze troost, dat deze grote beproeving zal worden opgevolgd door het herstel van alle dingen waarbij het goede zal heersen. Wat oorlog is, zal niet langer worden geleerd. Het ene land zal het zwaard niet langer trekken tegen het andere. Vrede zal overal op aarde worden gevestigd.

PFAS en hun schadelijkheid

Nog eens publiceren we over PFAS, waarvan wij denken dat de schadelijkheid ervan onlangs is bewaarheid, de samenvatting van een artikel in het tijdschrift *L'Illustré*.

Het artikel begint met de ontdekking, in het voorjaar, van een algemene besmetting van vissen in Zwitser-Franse meren door PFAS. Deze stoffen, die worden gebruikt in alledaagse producten zoals antiaanbakpannen of blusschuim in brandblussers, bestaan in meer dan 10 000 verschillende vormen. Het nut ervan voor de industrie is enorm, maar hun invloed op milieu en gezondheid is nu onbetwistbaar.

PFAS zijn volledig synthetisch: geen van de varianten ervan bestaat in de natuur. De chemische structuur – een uiterst stabiele koolstof-fluor keten – maakt ze vrijwel onvernietigbaar. Ze reageren met bijna niets, worden niet verwerkt of omgezet door levende organismen en kunnen niet worden afgebroken door enzymen. In plaats daarvan binden ze zich aan bepaalde eiwitten in onze cellen, vooral in de lever, waar ze onbalans veroorza-

---

ze meer goed kon doen om haar heen, als ze helemaal vrij was.

Daarna ging ze naar Genève waar ze een diploma behaalde van het Rode Kruis. Ze verbleef vijf jaar in deze stad om voor de zieken te zorgen. Van daaruit werd ze naar Parijs gestuurd naar het instituut Saint Pierre, waar ze haar werk voortzette door middel van massages en dergelijke. Ze leerde in deze stad, waar ze tien jaar bleef, ook het vak van pedicure, om de mensen die ze zo ongelukkig zag, zoveel mogelijk te kunnen ontlasten.

De aantrekkingskracht die Mathilda in haar jeugd had gevoeld voor op goddelijke gedachten, had haar niet verlaten; maar ze vond een groot aantal vage en onzekere dingen in de leringen uit de bijbel, die ze in haar protestantse godsdienst had ontvangen. Zoveel punten leken elkaar tegen te spreken, en dat bezorgde haar op veel gebieden twijfel. Hoe, zei ze bij zichzelf, konden het onderricht dat ze ontving over een God die straft, die de hel en eeuwige kwellingen zou hebben geschapen, in overeenstemming worden gebracht met de principes die onze geliefde Heiland heeft gegeven: "Heb uw vijanden lief, zegen hen die u vervloeken", enz. Het zou, zei ze tegen zichzelf, een God zijn die zichzelf tegenspreekt. Omdat ze zelf de oplossing voor deze en andere problemen niet kon vinden, stelde ze zich terughoudend op, in de hoop dat ze op een dag de mysteries zou kunnen ontrafelen die haar verbijsterden. Ondertussen deed ze er alles aan om troost te brengen en haar patiënten te bemoedigen.

Mathilde was dus in Parijs. Het was daar, dat zich een gebeurtenis voordeed die haar leven volledig veranderde. Ze verzorgde een man die massages nodig had. Deze meneer zag er heel eerlijk en rechtschapen uit. Hij oogde buitengewoon toegenegen aan haar en toonde grote belangstelling voor het leven van zijn verpleegster. Hij maakte haar eindelijk duidelijk dat hij een gezin met haar wilde stichten. Na lang nadenken besloot Mathilda met deze man te trouwen, om een thuis te hebben. Het was haar idee om zich thuis aan haar vak te blijven wijden. Ze bleef zorg geven aan veel zieke mensen, terwijl ze getrouwd was. Ze bleef tien jaar in Parijs en wijdde zich met lichaam en ziel aan degenen voor wie ze zorgde. Maar beetje bij beetje voelde Mathilda, door haar harde werken en de ongezonde lucht van de stad, dat haar gezondheid achteruitging; ze werd overvallen door hevige aanvallen van reuma. Dus besloot ze met haar man naar de Auvergne te gaan, naar het geboorteland van haar partner. Helaas werden haar reumatische aanvallen daar nog erger, zo erg zelfs dat ze uiteindelijk haar toevlucht moest nemen tot het lopen met een stok.

Ziedaar, nu werd Mathilda op haar beurt beproefd door lichamelijke problemen en pijn! Haar energieke temperament hielp haar die situatie te overwinnen en haar werk voort te zetten, door steeds de zieken te bezoeken en ook thuis te ontvangen.

Op een dag, terwijl ze een zeer vriendelijke dame verzorgde, begonnen ze te praten over de serieuze dingen van het leven. Deze dame legde vervolgens aan Mathilda haar opvatting uit van de goddelijke wegen, die ze ontleende aan *De Boodschap aan de Mensheid*.

Deze verklaringen openden voor Mathilde geheel nieuwe en wonderbaarlijke horizonten, in volledige harmonie met haar eigen gedachten en de aspiraties van haar ziel. Alle vragen die zich in haar hoofd verdrongen hadden, vonden nu hun antwoorden tot haar grote tevredenheid. Het was een wonder voor haar om de grote wijsheid en kennis van Gods plan te zien, en de onuitsprekelijke en sublieme logica van de goddelijke wegen. Bovenal ook om het ware karakter van de Eeuwige, dat oneindig edele, goede, liefda-

ken door teveel vrijkomende radicalen die niet geneutraliseerd worden door antioxidanten. Deze onbalans bevordert ziekten zoals hepatitis of levercirrose, maar er worden ook andere gezondheidseffecten genoemd.

Het artikel legt verder uit waarom deze verbindingen overal voorkomen: ze leggen grote afstanden af in het milieu. Vanuit een eenvoudige afvalverwerkingscentrale kunnen ze meren, rivieren, zeeën bereiken en vis en zeevruchten besmetten. Bovendien worden ze veel gemakkelijker opgenomen dan uitgescheiden door organismen. Bij mensen lijkt de lever het orgaan te zijn waarin ze zich het meest ophopen.

Tot slot benadrukt het artikel een groot probleem: ondanks hun schadelijkheid en onafbreekbaarheid zijn PFAS moeilijk te vervangen. Hun unieke combinatie van eigenschappen (sterkte, ondoordringbaarheid, stabiliteit) kent geen eenvoudige vergelijkbare stof, waardoor het moeilijk is om over te stappen op een veiliger alternatief.

Andere stoffen zijn ook erg schadelijk en moeilijk te verwijderen. Deze bevatten zware metalen (lood, kwik, cadmium, arseen), die tot de meest hardnekkige verontreinigende stoffen voor het menselijk lichaam behoren, omdat ze niet kunnen worden afgebroken (het zijn geen organische moleculen). Ze hechten zich aan de botten, de lever, de nieren, de hersenen. Het lichaam elimineert ze heel langzaam. Ze veroorzaken neurologische aandoeningen (lood, kwik), nierschade (cadmium) en kankerverwekkende effecten (arseen).

Dioxinen en furanen zijn verontreinigende stoffen uit industriële verbranding of verbrandingsovens: ze worden opgeslagen in vet; de afbraaktijd in het lichaam kan 7 tot 11 jaar duren, afhankelijk van de verbindingen. Ze veroorzaken hormonale stoornissen, kanker, immuunstoornissen.

PCB's (polychloorbifenylen) zijn sinds de jaren tachtig verboden, maar zijn nog steeds aanwezig in het milieu. Ze hopen zich op, omdat ze chemisch zeer stabiel zijn, in vet worden opgeslagen, effecten hebben op de ontwikkeling van de foetus en aandoeningen aan hart en bloedvaten veroorzaken.

Organische chloorpesticiden (DDT, lindaan, chlordaan) zijn zeer hardnekkig in het milieu, houden van vet, en hebben een afbraaktijd van meerdere jaren in het lichaam.

Microplastics en nanoplastics worden niet in de klassieke zin biologisch bijeengebracht, maar kunnen zich lokaal ophopen (darm, lever, lymfeklieren). Ze voeren andere verontreinigende stoffen met zich mee (metalen, pesticiden, PFAS). Over het verdwijnen ervan bestaat nog geen goed begrip.

PFAS blijft echter een van de meest problematische stoffen, omdat ze extreme stabiliteit, wereldwijde verspreiding, ophoping in de lever en massaal gebruik combineren.

Wanneer we deze lijst van mogelijk giftige elementen en hun effecten op levende organismen overwegen, realiseren we ons welke gevaren we dagelijks tegenkomen. En het is gemakkelijk te begrijpen dat leven op onze planeet snel onmogelijk kan worden.

Het menselijk lichaam, dat een wonder is van chemische veranderingen en andere zaken door de lever, kan deze stoffen niet kwijt raken. Ze hadden daarom nooit in het menselijk lichaam mogen komen. Als dit wel het geval is, komt dat door een afwijking die direct aan mensen toe te schrijven is. Want de Eeuwige had alles op aarde gepland om te bestaan voor het welzijn van de mens, die zich verre voor van alle bronnen van schade moest houden. Dit is al te zien in de Hof van Eden, waar de Allerhoogste de mens had geadviseerd de vrucht van de boom van kennis van goed en kwaad niet aan te raken, want, zoals Hij tegen hem had gezegd: "Op de dag dat je ervan eet, zul je sterven."

De toepassing van de universele wet was bedoeld om het leven van de mens te waarborgen. De schending van die wet, de zonde, leidde de mens naar het graf met al die momenten daarvoor van lijden en ziekte. Gelukkig is de remedie gevonden. Het is de Zoon van God zelf, die al het kwaad, alle zonde die ons ter dood brengt, op zich heeft genomen. Hij werkte als een klier die het kwaad opneemt en alles reinigt door zijn zuiverende werking. Degenen die zich de rechtvaardiging eigen maken die voortvloeit uit de kostbare verdiensten van Christus, kunnen een nieuw leven beginnen door de beoefening van de goddelijke deugden. Dit zal alle mensen overkomen die uit de dood zullen worden opgewekt onder het nieuwe tijdperk van het Koninkrijk van God dat spoedig op aarde zal worden gevestigd.

De langzame achteruitgang van de oceanen

Het volgende artikel, gepubliceerd in de krant *Tribune de Genève* op 18 oktober 2025, schetst een nogal alarmerend beeld van de achteruitgang van de oceanen, grotendeels te wijten aan de absorptie van CO_2-uitstoot, wat dramatische gevolgen heeft, zoals we zullen zien.

De aarde staat op het punt onbewoonbaar te worden.

Planetologie. *Oceaanverzuring stelt de stabiliteit van de biosfeer ter discussie. Er ontstaat een situatie die uit de hand dreigt te lopen.*

Wat betreft het klimaat en de leefomstandigheden op aarde is goed nieuws zeldzaam. Alarmerende persberichten en pessimistische berichten komen met bijna onstuitbare regelmaat binnen. Zo konden we eind september lezen dat onze aarde op het punt stond onbewoonbaar te worden. Maar hoe kunnen we dat zeggen? Simpelweg door te observeren hoe de planetaire grenzen zich gedragen op het oppervlak van onze aardbol.

Het concept werd in 2009 ontwikkeld door een groep van 26 onderzoekers. Het wordt regelmatig bijgewerkt. Er zijn negen van deze grenzen, die samen de stabiliteit van de biosfeer ter discussie stellen. Het gaat hierbij om klimaatverandering, verlies van biodiversiteit, verstoring van stikstof- en fosfor kringlopen, verandering in gebruik van de grond, wereldwijd watergebruik, chemische vervuiling, ozonafbraak, toegenomen aerosolen in de atmosfeer en verzuring van de oceaan.

De eerste zes worden als voltooid beschouwd. En alleen het ozonniveau in de stratosfeer en de rol van aerosolen zijn nog resistent. Wat betreft oceaanverzuring – en dit is het slechte nieuws – die is zojuist overschreden, waardoor het aantal overschreden grenzen op zeven komt. Ter vergelijking: vijftien jaar geleden waren er slechts drie van deze limieten bereikt. Wat de oceanen betreft, is het kantelpunt te wijten aan het verbranden van fossiele brandstoffen. Deze stoten CO_2 uit, waarvan de oceanen tot 30% hebben opgenomen.

Bedreigde koralen

Maar hoe zuurder de oceaan is, hoe meer het aragoniet dat het bevat uit elkaar valt. Aragoniet is een mineraal dat essentieel is voor het leven van verschillende organismen, waaronder koralen. "Hun geleidelijke verdwijning kan de voedselketen verstoren," zeggen wetenschappers. "De pH aan het oceaanoppervlak is sinds het begin van het industriële tijdperk al met ongeveer 0,1 gedaald. Dit is gelijk aan een toename van 30 tot 40% in zuurgehalte," voegen ze eraan toe. „Deze verandering bedreigt organismen die kokkels vormen, zoals koralen, weekdieren of cruciale planktonsoorten."

Dominique Bourg, hoogleraar milieuwetenschappen aan de Universiteit van Lausanne, zei in een interview met HuffPost (een progressieve Amerikaanse website) in 2023: "Het zeeleven zal afnemen. Dit is zeer zorgwekkend, want bij elk van de vijf voorgaande grote uitstervingsperioden stortte het leven in de oceanen en vervolgens op het land in. En zeeleven is essentieel." De publicatie van het communiqué over oceaanverzuring ging gepaard met een alarmkreet gericht tot de Verenigde Staten, die weigeren de urgentie van actie tegen klimaatverandering te erkennen.

Het is twijfelachtig of deze publicatie genoeg zal zijn. De oceanen bevatten 97% van het water op aarde. Hun verzuringsniveau is nu de limiet overschreden die goed aansluit bij stabiele en duurzame ecosystemen. En de trend blijft verslechteren. Bewijs hiervan is het bleker worden van koraalriffen, een fenomeen dat meestal hun dood aankondigt. Oceanograaf Mark Eakin is ook bezorgd: "Dit is het meest wijdverspreide en langste bleken van koraal ooit waargenomen op wereldschaal."

De volgende stap is de achteruitgang van al deze organismen. Een voorbeeld is het Great Barrier Reef in Australië, dat een punt heeft bereikt waarvan geen terugkeer mogelijk is met een blekingspercentage van 93%, wat enorm is. Op wereldschaal wordt 40% van de riffen getroffen en 70% voor de Verenigde Staten. In feite ontvlucht de dierenwereld ze al. Bedenk, dat 1 miljard mensen afhankelijk is van deze riffen voor hun voedsel. Tegenwoordig schatten onderzoekers dat wanneer de drempel van +1,5 C opwarming wordt overschreden zonder een significante vermindering van de uitstoot van broeikasgas, het merendeel van de koralen ten dode zal zijn opgeschreven.

Maar wat zal er dan gebeuren? "Als we nu niet doortastend handelen, verliezen we ook het Amazoneregenwoud, de poolijskappen en vitale oceaanstromingen," waarschuwt Mike Barrett, hoofd en wetenschappelijk adviseur van het Wereld Natuur Fonds in Groot-Brittannië, in een rapport dat op 13 oktober werd gepubliceerd. Niet echt prettig om te lezen.

Dit artikel vertelt ons dat zeven van de negen grenzen voor het voortbestaan van onze planeet al zijn overschreden, waarvan de laatste oceaanverzuring is, wat het onderwerp is van dit artikel.

Het komt naast klimaatverandering, verlies van biodiversiteit, verstoring van de stikstof- en fosforcyclus, veranderingen in gebruik van de grond, wereldwijd watergebruik en chemische vervuiling. Deze degradatie is relatief snel gegaan, als we bedenken dat 15 jaar geleden slechts drie van deze grenzen waren bereikt: de erosie van biodiversiteit, de verstoring van biogeochemische cycli (stikstof en fosfor) en veranderingen in gebruik van de grond: (ontbossing, verstedelijking en landbouwexpansie)

De gevolgen van deze oceaanverzuring zijn rampzalig en zullen zich zeker in de komende jaren laten zien. De cijfers in dit rapport spreken voor zich. 40% van de koraalriffen is al getroffen. Er is een blekingspercentage van 93% op het Great Barrier Reef van Australië, en koraalbleking is meestal een voorbode van de dood van het koraal.

En toch behoren koraalriffen tot de rijkste ecosystemen op de planeet. Ze zijn de thuisbasis van meer dan een miljoen dier- en plantensoorten en ongeveer 24% van alle diersoorten in de oceaan. Veel vissen gebruiken riffen om hun jongen te krijgen en groot te brengen, zelfs soorten die meestal in de diepte leven. Het gedrag van vissen en stromingen rond de riffen draagt bij aan de vorming van stranden, eilanden, mangrovebossen en andere kustbossen. Riffen absorberen golfenergie en verminderen de invloed van stormen en erosie op de kusten. Ze bevorderen de vorming van lagunes en kalme gebieden die de kusten beschermen en de ontwikkeling van andere woongebieden voor de dieren in de oceaan mogelijk maken. Meer dan 500 miljoen mensen zijn direct afhankelijk van riffen voor visserij en levensonderhoud. We kunnen ook het economische en toeristische aspect noemen.

We kunnen daarom het belang van deze elementen in de natuur begrijpen en de invloed die de verdwijning ervan zou hebben. Het is daarom niet overdreven om te zeggen dat de aarde op het punt staat onbewoonbaar te worden, want het zijn niet alleen de koraalriffen die worden getroffen door vervuiling en opwarming van de aarde.

---

dige, edelmoedige karakter, te leren kennen! Wat had Mathilda nu een tevreden hart! In de huidige tijd, voegde haar patiënte eraan toe, zal het Koninkrijk van God, voorzegd door de profeten, op aarde worden gevestigd. Er zal geen lijden, geen ziekte en geen dood meer bestaan.

Geconfronteerd met al deze overvloed aan licht, kon Mathilda het enthousiasme van haar hart nauwelijks bedwingen. Nadat ze zich had geabonneerd op *Het Dagblad voor Allen* en *De Boodschap aan de Mensheid* had aangeschaft, werd haar begrip van de waarheid verder geïntensiveerd.

Mathilda had de gewoonte om van tijd tot tijd protestantse vrienden bij haar thuis te verzamelen, met de hulp van de plaatselijke dominee. De dame die haar de boodschap van de waarheid had bekendgemaakt, stelde voor dat zij bij haar thuis enkele mensen bijeen zou brengen die belangstelling hadden voor het werk van de waarheid.

Mathilda accepteerde, ondanks enige terughoudendheid, omdat ze moest rekenen op de afkeuring van de dominee. Hij kwam naar haar huis om te proberen haar ervan af te brengen. Mathilda was blij met de gelegenheid die haar zo werd geboden om alles wat ze had geleerd met hem te delen, onder andere over het wonderbaarlijke vooruitzicht van de vestiging van het Koninkrijk van God op aarde, met alle wonderbaarlijke gebeurtenissen daarvan.

Ze vertelde hem ook over de school van Christus, over de verandering van karakter die hij moest nastreven om gelukkig te worden en om de mensen om hem heen gelukkig te maken. Toen hij zag dat Mathilda volledig gegrond was in haar overtuigingen en geen argument had om zich tegen haar te verzetten, trok de dominee zich met spijt terug en kwam niet meer terug.

In de tussentijd, toen Mathilda begon met het in praktijk brengen van de praktische en morele instructies van *De Boodschap aan de Mensheid* en ze deze begreep, verbeterde haar gezondheid geleidelijk in korte tijd. Al snel zagen haar buren haar met grote verbazing weer zonder stok en zonder moeite lopen. Dit gaf uiteraard veel gewicht aan haar getuigenis.

Omdat de voormalige dominee van de plaats naar elders was overgeplaatst, kwam er een jonge dominee om hem te vervangen. Dat laatste zorgde voor problemen bij Mathilda. Hij probeerde de bijeenkomsten bij haar thuis te voorkomen, onder het voorwendsel dat dergelijke samenscholingen verboden waren vanwege de oorlog. Hij diende een klacht in. De veiligheidspolitie won informatie in. Het resultaat was, dat Mathilda volledige toestemming kreeg om vrienden te blijven ontvangen om hun te leren hoe ze het evangelie van Christus in de praktijk konden brengen. Aldus werd het probleem uit de weg geruimd, en het resultaat was dat er nog verscheidene andere personen naar de vergaderingen kwamen.

Terwijl Mathilda ernaar streefde meer in praktijk te brengen wat zij van de waarheid wist, kwam er steeds meer zichtbaar verbetering in haar gezondheid. Toen ze vernam dat het Werk van de Waarheid een congres in Lausanne organiseerde, ondernam ze de nodige stappen om daar aanwezig te kunnen zijn. Dit congres was een grote stimulans voor haar. Er waren honderden mensen aanwezig; de sfeer was geweldig, elk van de aanwezigen had het verlangen om een openbaring van het Kononkijk van God te zijn. Bij deze gelegenheid maakte Mathilda kennis met de Boodschapper van God. Ze werd sterk aangemoedigd door zijn geloof, zijn altruistische manier van handelen en zijn diepe spiritualiteit. Ze was ervan overtuigd dat hij de dienaar was die door de Heer was aangesteld om de boodschap van de waarheid, het eeuwig leven en het herstel van alle dingen

Naast hun nut vormen koralen prachtige gehelen onder water. De foto die dit artikel illustreert, toont de koralen van een atol op de Malediven die door bleking zijn getroffen. Ze zijn hun felle kleuren kwijtgeraakt en zijn allemaal van een uniform grijsgroen dat een triest schouwspel biedt.

Gelukkig zal het Herstel van alle dingen alles op aarde herstellen. Het is al begonnen, zoals onze dierbare Verlosser tegen zijn discipelen zei: "Het Koninkrijk van God is in jullie midden." Lucas 17: 21. Het was natuurlijk het geestelijke Koninkrijk van God, maar het zal spoedig op aarde worden gevestigd, die tot in de perfectie zal hersteld worden. Er zal dan geen klimaatverandering meer zijn, geen vervuiling, geen onevenwichtigheid meer. Vrede zal heersen en alle mensen, die hebben geleerd hun naaste lief te hebben, zullen gelukkig en eeuwig kunnen leven.

Een ontroerende idylle!

In *Point de Vue et Images du Monde* lezen we van Trémolin het volgende ontroerende verhaal met de titel: "De terugkeer van het leeuwenwelpje."

Alle dierenliefhebbers hebben gehoord van het weeshuis in Nairobi. In Kenia, waar in een groot nationaal park de dieren beschermd worden, was het idee ontstaan om weesdieren op te vangen. De leeuwenwelp wiens moeder werd doorboord door een buffelhoorn, het verdwaalde struisvogeljong, de babygazelle die te klein was om de kudde te volgen, alle jongen van dieren, die de Keniaanse bewakers hebben gevonden zijn daar.

Ze groeien er samen op, ieder op zijn eigen manier natuurlijk. Zodra het dier daar aan toe is, mag het vertrekken als het wil, wennen aan het leven in het wild en kan terugkomen, als het hem niet bevalt. Ik wilde dit aardse paradijs wel eens zien.

Op de dag dat ik aankwam, was iedereen verdrietig: D'jambô was al een week vermist...

"Hij is een leeuwenwelp van drie maanden," zei de wachter. Er is iets ergs met hem gebeurd op de savanne: hij is zo klein!

Moeder Maquarie is wanhopig. Ze heeft niets meer gegeten sinds haar geadopteerde zoon is vertrokken.

Ik bood aan die moeder te troosten, en ik werd naar haar toe gebracht. Het was een wrattenzwijn, een soort groot everzwijn, niet erg leuk om te zien. Uitgestrekt in de modder, met haar ruig behaarde vacht, leek ze wel dood.

"We hebben haar opgenomen, haar dijbeen was gebroken door de aanval van een wild dier," legde de bewaker mij uit. "Toen ze hersteld was, weigerde ze te vertrekken. Toen D'jambô bij ons kwam, raakte hij eraan gewend om tegen Maquarie's vacht aan te slapen. Ze zorgde voor hem als voor een van haar kleintjes..."

Ik gaf een aardappel aan het wrattenzwijn. Ze opende één oog en draaide zich om in de modder terwijl ze blies. Niets interesseerde haar. Toen ontstond er een rumoer waardoor we naar de ingang van het weeshuis renden. Een lange zwarte man stapte uit een busje, met een tas die woest heen en weer zwaaide.

"Ik vond," zei hij, "een kleine leeuw die vastzat in de moerassen van de Tsana-rivier, en ik dacht..."

Hij opende de tas, trok een leeuw aan zijn nekvel tevoorschijn, modderig van het puntje van zijn neus tot aan zijn staart, trillend van angst en ellende.

"D'jambô!" riepen de bewakers.

Hij was het, maar in welke staat... Hij moet een beest in de richting van de moerassen hebben willen achtervolgen en was vast komen te zitten. Meerdere dagen worstelen in de modder hadden hem tot een ellendig, uitgemergeld en buiten adem hijgend diertje gemaakt. Ze renden weg om water en vlees te halen en probeerden hem eten en drinken te geven. D'jambô weigerde alles, kreunde, en wij wisten niet wat we moesten doen, op onze hurken om het kleine dier heen, dat nauwelijks kon staan.

Plotseling lagen we allemaal op de grond, omver geduwd door een ongelooflijke kracht; Madame Maquarie arriveerde in galop met haar honderd kilo. Het grote beest porde in de kleine leeuw met de punt van haar neus terwijl ze gromde. D'jambô mauwde klagend. Het was alsof een klein kind stamelde: "Ik deed het niet expres, weet je... kijk eens hoe ongelukkig ik ben!"

We waren weer gaan staan. Voor die groep stille mannen ging het wrattenzwijn liggen, het leeuwtje schurkte tegen haar aan, sloot zijn ogen en dommelde weg.

Er ging een aardig tijdje voorbij. Maquarie keek toe hoe het kleine leeuwje sliep. Toen zijn ademhaling weer rustig was, begon ze vanaf het puntje van zijn neus, de modderplekken die aan zijn haren plakten, weg te vegen. Af en toe bewoog het leeuwenwelpje. Het grote beest gromde: "Komaan, rustig maar!"

Toen hief ze haar kop op, keek naar ons en bewoog haar oren op en neer. En haar ogen zeiden: "Je ziet dat dit kleintje helemaal vies is! Je moet het eerst wassen, dan kan het pas eten"...

En met een zucht leek ze te zeggen: "O, o! Die mensen toch!"

Opnieuw staan we tegenover de manifestaties van de natuur, in al hun troostende en bemoedigende aspecten. Wat een opvallend contrast met het gedrag van de arme mensen, die steeds verder van de natuurwetten afwijken en er onvoorstelbaar van lijden oogsten, terwijl ze op de dood wachten.

Wanneer men de verklaringen van de profeten leest, die ons verzekeren dat in de komende wereld iedereen onder zijn wijnstok en onder zijn vijgenboom zal wonen, lijkt dit op dit moment volstrekt onmogelijk. Toch worden er veel stemmen verheven, en zelfs kreten van onrust geslaakt, wat laat zien hoe het helse bestaan waarin de zogenaamde beschaafden nu worden gedwongen, op geen enkele manier meer "leven" verdient genoemd te worden. Alles wordt steeds meer bezoedeld, vergiftigd, vervuild. En bovenal, oorverdovend geluid, vreselijke stank, steeds meer onterende en "dodelijke" manifestaties, mogen we wel zeggen!

Hoeveel dieren, als ze konden spreken, zouden ook zeggen: "O,o! die mensen!" En te bedenken dat deze mensen zulke pretenties hebben en op zo'n belachelijke manier opscheppen over hun vaardigheden, uitvindingen en hun wetenschap!

Hoe troostend is het daarentegen om jezelf te voeden met de wonderbaarlijke beloften van hen die de ware mensen Gods waren, aan wie de goddelijke geest onuitsprekelijke visioenen van de toekomst kon geven. Ze hebben ze voor ons beschreven, om ons door de pijnlijke fasen van het heden heen te helpen. De visioenen van de profeten zullen dan werkelijkheid worden, dankzij het losgeld dat onze dierbare Verlosser heeft betaald, dat het herstel van alle dingen mogelijk maakt, tot geluk van de hele mensheid.

---

te brengen, en zo dat alle mensen eindelijk gelukkig zullen kunnen worden.

Mathilda vergat nooit de dankbaarheid die ze verschuldigd was aan de zuster die haar de waarheid bekend had gemaakt, en die vaak naar de vergaderingen kwam die bij Mathilda werden gehouden. Het was een diepe vreugde voor de twee vrouwen om elkaar weer te ontmoeten. Een of twee dagen per week ging Mathilda evangeliseren, blij om aan anderen te vertellen wat haar zoveel goed had gedaan. Dit stelde haar in staat om vele harten in verschillende dorpen te troosten.

Mathilda's man stond in het begin lange tijd vijandig tegenover de vergaderingen die bij hem thuis werden gehouden. Daarom was het noodzakelijk om de plaats van de vergadering te wijzigen. Maar na verloop van tijd kwam haar man dichterbij en zijn tegenstand nam geleidelijk af. Helaas had hij de gewoon om te drinken, maar hij had er geen bezwaar meer tegen dat zijn vrouw belangstelling voor de waarheid toonde en naar de vergaderingen ging. Op een dag kreeg hij een ernstig ongeluk, toen hij van zijn fiets viel. Hij beloofde dat hij ook naar de samenkomsten zou komen, zodra hij genezen was, maar hij hield zich niet lang aan zijn belofte. Uiteindelijk, toen zijn gezondheid steeds meer achteruitging, moest hij als ongeneeslijk zieke in het ziekenhuis worden opgenomen.

Daardoor was Mathilda vrij. Toen ze had vernomen, dat een verpleegster erg nuttig zou zijn bij het Werk, bood ze zich aan om deze functie te vervullen, met het idee om van tijd tot tijd naar huis terug te keren om haar man te bezoeken. Toen zijn toestand sterk verslechterde, ging Mathilda hem meteen opzoeken. Toen hij gestorven was, hief ze al haar zaken op en keerde terug naar haar post om deze keer een volledige en definitieve medewerking aan het werk van de Heer uit te kunnen voeren.

Mathilda smaakt veel geluk in haar taken. Ze voelt de onmetelijkheid van het voorrecht, dat de Heer haar schenkt, om zich te kunnen wijden aan alle vrienden die geïnteresseerd zijn in de waarheid en die natuurlijk soms ook bepaalde lichamelijke zorg nodig hebben, en vooral om de heerlijke sfeer van het Koninkrijk van God te genieten. Ze begrijpt de waarde van dit programma en streeft er naar om in haar hart die weldadige sfeer te realiseren die de goddelijke gevoelens die ze ervaart bieden. Dit zijn inderdaad wonderbaarlijk heilzame gewaarwordingen, die de gevoelszenuwen ontspannen en in hoge mate bijdragen aan genezing. Mathilda zet heel haar hart in om deze indrukken van vrede en vreugde om zich heen te verspreiden en zo de zieken te helpen, met de hulp van de goddelijke genade. Ze is elke dag dankbaarder, omdat ze de weg naar het ware geluk en het eeuwige leven heeft gevonden.

Korte Kroniek van het Rijk der Gerechtigheid

In de maand oktober zal de familie van het geloof de vreugde hebben bijeen te komen om het feest van de geliefde kleine kudde te vieren. Wij zullen goed aan de bijeenkomsten overal denken, en wij zijn blij enkele indrukken weer te geven van een feestuiteenzetting die de dierbare Boodschapper in zijn tijd had gebracht:

"Het is altijd als een adem van geestdrift die over ons hart gaat wanneer wij de volgende uitdrukking horen, die geheel doordrongen is van het geloof, de zekerheid en het enthousiasme van de apostel Paulus: "Ik schaam mij niet voor het evangelie, want het is Gods kracht tot behoudenis van al wie gelooft." Voor de apostel Paulus was het evangelie van Christus alles. Hij kon naar waarheid zeggen: Ik heb van niets anders te midden van jullie willen weten dan van Jezus Christus en Jezus Christus die gekruisigd is.

Welnu, wat is het evangelie van Christus? Het is de realisatie van de liefde die de dood kan overwinnen. We begrijpen dat het wel degelijk een fantastische kracht is voor wie gelooft.

Maar wat is de kleine kudde waarvan wij zo gemakkelijk zeggen dat wij er deel van uitmaken? Dat zijn persoonlijkheden van een onuitsprekelijke zielenschoonheid, die zelf een levend evangelie geworden zijn, dat binnen en buiten hen geschreven staat. Het is een manifestatie van een buitengewone pracht, van een ongehoorde majesteit, stralend met een schitterend licht, door de nageleefde offerliefde.

Als de heilige ingewijden, die in ons midden zijn er deel van uit willen maken, moet het evangelie van Christus voor hen de kracht van God worden die dan de kracht heeft hen zodanig te veranderen dat zij een deel van de bruid van Christus kunnen worden, die helder is als het zuiverste kristal.

Dat is wat ik met heel mijn ziel mijn geliefde broeders en zusters van de hemelse roeping toewens tijdens dat plechtige familiefeest, waarop onze dierbare Verlosser ons de eer doet het te leiden als de familievader.

Het werk van de Heer gaat mij erg aan het hart. Ik heb er alles voor ingezet, al mijn ijver, mijn hele leven en al mijn vreugde. Ik kan zeggen dat ik alleen leef voor het volk van God dat mijn familie is en dat ik, zoals de apostel Paulus, niets anders heb willen weten onder jullie dan van Jezus Christus en Jezus Christus die gekruisigd is. Ik heb geprobeerd jullie te dienen met al mijn krachten, ik heb voor jullie heel mijn hart uitgestort, en ik spreek hierbij ook mijn diepe verlangen uit om jullie op jullie beurt dat sublieme gevoel van de goddelijke familie te zien verwezenlijken, waar iedereen een prachtig lid van het Koninkrijk van God is.

Onze geliefde Verlosser leefde trouw volgens de familiegeest. De Eeuwige gaf hem de mensen opdat hij hen kon redden, alles herstellen, de vloek wegnemen, en hen opnieuw verbinden met hun Schepper door de familiegeest. Zij moesten weer kunnen terugvinden wat zij verloren hadden. Onze geliefde Verlosser schoot bij deze gigantische taak niets tekort. Maar, wat heeft dat hem niet gekost! Alles, absoluut alles, het totale afstand doen van zichzelf.

Tegenwoordig heeft onze geliefde Verlosser de goddelijke natuur. Hij is gezeten aan de rechterzijde van de Allerhoogste, op Zijn troon. Er is gezegd dat hij zijn bruid aan zijn Vader zal voorstellen, zonder vlek of gebrek of iets dergelijks. Maar tegenwoordig is de kerk nog niet de bruid getooid met haar koninklijke kleren. Ze is eenvoudig de verloofde maagd, die haar koninklijke kroon moet verkrijgen door haar algehele trouw aan haar verloofde. Maar wij kunnen ons een beetje voorstellen wat ze op een dag zal zijn, wanneer ze gekleed zal worden in haar eigen kleren van een gerechtigheid, die ze zich eigen heeft gemaakt door haar trouw in het offer. Tot dan is ze bekleed met het kleed van gerechtigheid van de verdiensten van Christus, en dit tot de eerste opstanding. Dan, omdat ze haar aardse natuur volledig verlaten heeft in een zelfverloochening die volledig gedaan is, zal ze de goddelijke natuur ontvangen. Op dat moment zal haar kleed haar eigendom zijn. Ze zal, door de school van Christus, de onberispelijke bruid worden, zonder vlek of gebrek, de metgezellin die past bij de Koning van glorie, van wie ze de mede-erfgename zal zijn. Ze zal mooi gekleed zijn in haar bruiloftskleed, dat prachtig is geborduurd. Dat borduurwerk stelt alle genade van de geest voor die haar eigen is geworden in de loop van haar aardse strijd. Ze zal dan werkelijk schitterend worden van glorie van binnenin en van buiten. Het is door de kracht van het nageleefde evangelie van Christus dat het werkelijkheid wordt. De verheerlijkte kerk is een werk van onpeilbare waarde van de Allerhoogste, door Zijn welbeminde Zoon, maar de kerk heeft de taak zich helemaal aan dat werk te wijden en eraan mee te werken met heel haar ziel. Zij zelf moet haar kleed borduren. En dat is een werk dat dag na dag gedaan moet worden, met een grote ijver.

De mensheid wacht. Waar wacht ze op? Dat wij gekleed worden in ons bruiloftskleed. Het komt er dus op aan om niet meer achteloos te zijn. Laten we ons haasten, laten we het nodige doen! Laten we alleen maar leven voor de nieuwe dingen als Leger van de Heer, en als ingewijden, laten we vrolijk sterven om de nieuwe goddelijke familie te baren!

Om werkelijk bij het familiefeest te zijn dat wij vandaag vieren, moeten we tenminste enkele gevoelens van een ouder en enkele gevoelens van een kind hebben. Het hangt enkel van ons af. En om er voortaan werkelijk bij te horen, zullen alle gevoelens en alle daden onontbeerlijk zijn.

Het is met deze gedachte dat ik mijn vurige wensen van welslagen hernieuw aan mijn dierbare broeders en zusters van de hoge hemelse roeping, opdat wij allemaal op een dag in Sion zullen kunnen ontstaan. Aan het Leger van de Heer wens ik, dat het, zonder te hoeven sterven, definitief de dag kan zien op een nieuwe aarde, waar het van de vreugde, de rust, de zegen en het eeuwige leven zal kunnen genieten, die het zal krijgen van zijn nieuwe vader en zijn nieuwe moeder, de Heer Jezus en zijn trouwe echtgenote."

Voor België: 11, rue de la Bassette – 1330 Rixensart, Tel. 02/ 653 50 20.

Voor Nederland: Lotte Beesestraat, 71 – 2331 KG Leiden. Tel. 06-51 15 64 91.

Uitgever: De Engel van de Heer, Filantr. Ver. Verantw. Opsteller: Ph. Miguet, CH-1236 Cartigny Imprimerie Villière, 74160 Beaumont, France.